

La tria per Andreu Lonçà

EVA

“Eva”, film català dirigit per Kike Maillo, presenta una enorme habilitat inesperada. Una suggestió eficaç amb què comença el film: les imatges. Kike Maillo és més destre amb les imatges que amb les idees del guió i els cops d'efecte argumentals. La impressió que suscita en l'espectador és de rara evasió escandinava: les accions s'esdevenen en un rar país entre escandinau i canadenc, vist en un meravellós pla zenital. La tècnica de començar pel final ens col·loca, paradoxalment, davant d'un truc ja conegut, i, per tant, l'espectador ja pot descansar tranquil quan, en el desenllaç, identifica els trets de la noia vestida de roig que corre entre la neu. Som davant d'un cinema nou de trinca: un cinema de vaga fantasia científica. Una visió certament d'arrel fantàstica que s'endinsa en el suau pendent de la ciència-ficció un xic intemporal i ànglosaxona en què l'actor català de més personalitat, Lluís Homar, fa un paper de primera. Mentalment, el recordava en aquell film dels anys vuitanta dit “La plaça del diamant” i n'evocava la distància temporal i artística. Lluís Homar – i això no pretén ser cap ironia – fa un paperàs com a robot de la llar que parla un català sòlid après en els seus anys de teatre. El guió té uns detalls impagables, com ara el nivell d'implicació emocional programable en el susdit robot d'ulls lluents i gestos quasi mecànics. Daniel Brühl és encantador com a jove amb un passat prim com un paper de fumar. La resta de personatges grinyolen a la seua manera: la noia de vestit vermell no posseeix pas l'àngel que se sol reclamar a un personatge infantil i l'adversari sentimental del Daniel Brühl sembla tret d'un armari arnat, amb oló de càmfora, amb ulleres extemporànies. Al meu entendre, un film com “Eva” s'hauria de sostenir sobre un cop d'efecte argumental més potent. Tota la trama se sustenta sobre un filet sentimental molt primet. Així i tot, on el film excel·leix és en la creació d'un ambient intemporal, nòrdic, nevat i fred on la fabricació de robots és un afer tan normal com l'ús de la informàtica entre nosaltres. A vegades, tinc la sospita que Kike Maillo pertany a una generació que no ha llegit prou. I això es nota en el film. I per un altre costat, la responsabilitat fóra nostra: els nostres llibres no són prou potents: ells són una generació fascinada per les imatges i una vaga tecnologia.

FILMS.
Títol: Eva
Director: Kike Maillo
Guionista: Sergi Belbel, Cristina Clemente, Martí Roca, Aintza Serra
Cinemes: Lauren i JCA d'Alpicat